

ringer på menneskerettighedsområdet, men hun gjorde det klart, at det også er regeringens holdning, at der altså ikke er et skel mellem Det Konservative Folkeparti som folketingsparti og som regeringsparti.

Kl. 16.40

Derfor synes jeg faktisk, at det interessante i denne her diskussion er at få at vide af udenrigsministeren, om han er enig i den vurdering, om han er enig i, at der skal være markante forbedringer i menneskerettighedssituationen i Kina, og hvad det er for nogle forbedringer, der i givet fald er tale om. Jeg synes i det hele taget, at det ligesom er omdrejningspunktet. Hvor er det, målstregen er for, hvornår den danske regering i EU kan gå med til at sige, at nu er Kina nået til et niveau, hvor vi kan ophæve våbenembargoen?

Der har været talt meget om EU's adfærdskodeks, og det har også været diskuteret i pressen, at en række lande eksporterer våben til Kina, selv om der er en våbenembargo. Det er selvfølgelig et meget stort problem, men er det adfærdskodeks, der er nu, tilstrækkeligt? Det taler om menneskerettigheder, men så vidt jeg kan se, taler adfærdskodekset generelt om menneskerettigheder. Det er det ene.

Det andet sted er: Er det Danmarks holdning, at alle fanger fra Den Himmelske Freds Plads skal være ude af fængslerne? Hvad er Danmarks holdning i øvrigt til det, man med Det Konservative Folkepartis egne ord må kalde markante forbedringer på menneskerettighedsområdet? Det synes jeg faktisk er det vigtige, som udenrigsministeren skal gøre klart her oppe fra talerstolen. Hvor er det, målsnoren er? Hvor er det, målstregen er, for at Danmark kan sige, at nu kan vi også gå ind for at ophæve våbenembargoen? (*Afbrydelse af udenrigsministeren* (Per Stig Møller)).

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Forhandlingerne skal føres fra talerstolen. Det er Socialistisk Folkepartis ordfører, der har ordet i øjeblikket, værsgo.

Anne Grøt Holmsgaard (SF):

Jeg har det jo sådan, at i en hvilken som helst folketingsdebat kan man naturligvis både stille spørgsmål til dem, der har fremsat beslutningsforslaget, og til den ansvarlige minister. Det er der lang praksis for. Der er vist heller ikke noget i reglerne i øvrigt, der forhindrer det.

Nu vil jeg bare sige, at jeg har stillet mine spørgsmål til udenrigsministeren, og jeg håber

naturligvis, at ministeren vil svare på dem, som der også er sædvane for at gøre her i Folketinget.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Problemet med de her lange debatter er, at de bliver så lange og usammenhængende af disse evige spørgsmål, der absolut skal komme, som om det er en tjenestepligt for hver eneste, der har været på talerstolen, at stille spørgsmål. Det er ikke nogen tjenestepligt. Og så betyder det jo, at debatterne bliver så lange, at ordføreren ikke kan huske, hvad der er blevet sagt.

Jeg sagde udtrykkeligt i min tale, at der skal ske forbedringer på menneskerettighedsområdet, og jeg pegede på, hvad Danmark havde arbejdet for af forbedringer. Man er nødt til at godskrive de forbedringer, man har fået undervejs i forløbet, og dem kan man ikke forlange en gang til.

Der nævnte jeg, at der skal være en menneskerettighedsdialog med EU. Den er nu systematiseret. Jeg nævnte, at der skal være adgang for FN. Det har Kina inviteret til, alle menneskerettighedsenheder fra FN er inviteret til Kina. Arbejdet skal fortsætte med at afskaffe genopdragelse i arbejdslejre. Det arbejde fortsætter. Retstilstanden for det meget store antal emigranter fra land til by, anslået som jeg sagde fra 100 millioner til 150 millioner mennesker, skulle forbedres. De er forbedret betydeligt. Og jeg nævnte oven i købet, at USA har markeret i sin rapport, at der er important and significant steps.

Så jeg vil sige, at der er sket forbedringer, og derfor kunne jeg sige, at Kina i 2005 ikke er Kina 1989, hvor sanktionerne blev indført. Jeg har også sagt, at jeg på de møder, jeg har haft med Kina, har anbefalet kineserne at løslade de fanger, som vi kan identificere tilbage til Den Himmelske Freds Plads i 1989.

Det, vi har beklaget, og som jeg også har sagt her fra talerstolen, er, at man ikke har ratificeret denne common end om civile og politiske rettigheder. Jeg har stået her og sagt, og det har jeg også sagt offentligt, at det var den forkerte lov, Folkekongressen fremmede, netop loven om antiløsrivelse i stedet for loven om at ratificere.

Så jeg må sige til fru Holmsgaard, at der er nået meget, der er mere, vi vil nå, men lad være med at foregive, at regeringen ikke har foretaget sig noget, og at der ikke er sket fremskridt i denne her periode. Vi har udnyttet situationen til at presse på med menneskerettighederne, men vi kan ikke nå alt.